

[K. Pedersen.]

meget som muligt og for at fremskaffe de Oplysninger, som Udvalget har Brug for. Endvidere maa jeg forstaa den højtærede Minister saaledes, at han mener at kunne lade Repræsentanter for de store kommunale Organisationer faa Lejlighed til at udtale sig som et Slags mindre Udvalg.

Jeg ser derfor ikke rettere, end at det, der tilsigtes gennem Lovforslaget, allerede er taget op. Hvis der nu skulde nedsættes en særlig Kommission, vilde der altsaa komme til at sidde baade en Kommission og et Udvalg, der beskæftigede sig samtidig med den samme Sag, og jeg i hvert Fald kan ikke se, at det kan føre til noget. Nu kan der naturligvis være delte Meninger om, hvilken Vej der er den rette — enhver synes vel bedst om sin —, men jeg kan udtale, at vi fra vor Side ønsker Sagen grundigt undersøgt, hvad vi har givet Udtryk for i Folketinget, men ikke alene det; vi ønsker ogsaa en *hurtig* Undersøgelse. Og selv om en Kommission maaske ikke skulde sidde saa længe, som den højtærede Minister mente den vilde komme til, tror jeg at turde sige, at en Kommission ikke er Vejen, naar man vil have en *hurtig* Undersøgelse. Vi fra vor Side maa derfor se saaledes paa det, at nu ønsker vi i hvert Fald først at se Resultatet af det Arbejde, der allerede er paabegyndt af saavel Ministeren som Folketingsudvalget.

Johs. Hansen: I sin Forelæggelsestale udtalte den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sig saaledes om det foreliggende Lovforslag: Motiveringen for Forelæggelsen behøver ikke at være særlig indgaaende eller tage lang Tid; og dette fulgte han den første Dag, idet han hverken talte særlig indgaaende eller brugte ret lang Tid. I Dag gik det lidt anderledes; det ærede Medlem brugte lang Tid, men dog uden at tale særlig indgaaende. Vi er ikke blevet klogere — jeg er i hvert Fald ikke blevet det — efter at have hørt det ærede Medlem i Dag, end vi blev det af hans første Tale.

Jeg skal selv forsøge at fatte mig kort. Jeg kan ikke se, at den ærede Ordfører i Dag, trods de mange Ord, har givet Grundlag for en værdifuld og nyttig Diskussion. Jeg kan saa meget lettere fatte mig i Korthed, som den højtærede Minister jo har givet en saglig og historisk Redegørelse for de Konservatives hele Stilling i denne Sag, en Redegørelse, der viser, hvorledes Partiet har svinget fra den Dag, Socialreformen blev forelagt, da de var velvillige og

lovede en saglig Behandling, og til nu, da de er rent politisk afmarcheret og kun tænker paa at udnytte de Chancer, de tror at have, ved at gaa imod Socialreformen og angribe den ved enhver Lejlighed.

Vi fra vor Side kan ikke medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse. Efter at have afgivet denne Udtalelse ønsker jeg dog at sige en enkelt Ting endnu. Det, der har givet Anledning til, at de Konservative er fremkommet med Forslaget, er Nytaarsregningen, som man kalder det. De mener, at den giver dem Mulighed for et Angreb paa Refusionsordningen, efter at Kommunerne nu har faaet at vide, hvad de har at betale. De Konservative har gerne villet give det Udseende af, at de intet Medansvar har for denne Refusionsordning; det er ganske utænkeligt, mener de, at det skal kunne siges dem paa, at de har været i Nærheden af at medvirke til Refusionsordningen. De Konservative her i Landstinget har imidlertid været meget nær ved at tilbyde at stemme for Refusionsordningen, og dette ønsker jeg at motivere nærmere. Først vil jeg dog med den højtærede Formands Tilladelse minde om, hvad der blev sagt af de Konservatives Ordfører i Folketinget den 18. Januar i Aar — det staar i Folketingstidenden Sp. 2916 —:

„Jeg tager trygt Medansvaret for denne Lov med de 30 Mill. Kr.s Betaling til Arbejdsløsheden fra Arbejderne selv . . . . og 24 Mill. Kr. fra det offentlige“,

og saa fortsætter han lidt senere saaledes:

„Jeg tager gerne Medansvaret herfor, men jeg tager ikke Medansvaret for en Refusionsordning, jeg ikke har været med til.“

Ja, jeg siger nu: Har de Konservative ikke været med, saa har de i hvert Fald været meget nær ved det, og egentlig har de tilbudt paa visse Vilkaar at være med. Da vi i Foraaret 1933 behandlede Lovforslaget om Ændringer i Arbejdsløshedsloven, skrev det konservative Mindretal i Landstinget følgende i den afgivne Betænkning:

„Et Mindretal (Hendriksen og Fritze Teisen) stiller nedenstaaende Ændringsforslag, idet Mindretallet formener, at Tiden ikke er til at paalægge Byerhvervene forøgede Byrder. Mindretallet vil derfor, hvis Ændringsforslaget ikke vedtages, anbefale, at man undlader at stemme for Lovforslaget.“

Det Ændringsforslag, der var Tale om, tilsigtede at fastholde, at Arbejdsgiverne kun skulde betale 3 Kr., og at Bidraget